

เทศน์เช้า วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ วันนี้ฟังธรรมะะ วันนี้วันพระ วันพระ วันออกพรรษา วันมหา
ปวารณา เขาปวารณากันเพื่อบุญเพื่อกุศลไย เพราะอยู่ในพรรษามีสิ่งใดที่มันขัดมันบาดมันหมาง
สิ่งใด เขาขอขมาลาโทษกัน นี่เป็นอริยวินัย วินัยที่ว่าใครขาดตกบกพร่องแล้วสำนึกได้ สำนึก
จริงๆ นะ ไม่ใช่ต่อแهل ถ้าสำนึกจริงๆ ขึ้นมามันเป็นความจริง

ไอ้นั่นมันไม่สำนึกหรอก ไอ้อต่อแهلหน้าไหว้หลังหลอก หน้าไหว้หลังหลอกไม่มี
ประโยชน์หรอก ไม่มีประโยชน์ตรงไหนรู้ใหม่ ไม่มีประโยชน์ เวลาคนมาแล้ว เวลาไปทำสิ่งใด
แล้วมันผูกขึ้นมากลางหัวใจนะ กลางหัวใจ ความลับไม่มีในโลกไย ไปอยู่ในถ้ำ ไปอยู่ในเงื้อมผา
ที่ไหนก็แล้วแต่ ความคิดที่ชั่วๆ มันเกิดมาในหัวใจ มันบีบคั้นหัวใจเรานะ แล้วก็ไปหาครูบา
อาจารย์นะ จะแก้ไขอย่างไร จะแก้ไขอย่างไร สิ่งใดที่มันทำแล้วขอขมาลาโทษ ถ้าเราแก้ไข
ไม่ได้ ถ้ามันแก้ไขได้ เรามีสติปัญญาขบขึงไว้ อย่าทำ อย่าทำสิ่งนี้เลย ทำเสร็จแล้วนะ เสียใจ
ภายหลัง สิ่งนั้นไม่ดีเลย สิ่งนั้นไม่ดีเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ สิ่งใดมีการเกิด ต้องมีการดับ
วันนี้วันออกพรรษา เวลาเกิดขึ้นๆ ชุณฺคฺวັตร เราจะทำคุณงามความดีกัน ถ้าพระที่เขามีสติมี
ปัญญาของเขานะ เขาชุณฺคฺวັตรตลอดชีวิตของเขา ชุณฺคฺวັตรแล้วไม่ต้องบอกใครก็ได้ ครูบาอาจารย์ของ
เรานะ ท่านบิณฑบาตมา ท่านบิณฑบาตมา เวลาฉันในบาตร ท่านไว้ข้างบาตร ท่านไม่แตะเลย
กินข้าวเปล่าก็ได้ จะมีสิ่งใดพิเศษวิโสมาขนาดไหนนะ เอาไว้ในบาตรนะ แล้วไม่แตะมันเลย
หัวใจที่สูงส่งไม่แตะ มันซื่อสัตย์กับตนเองไย นั่นนะถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงเขาเป็นจริงอย่าง
นั้นนะ เขาไม่มีหรือไอ้หน้าไหว้หลังหลอก ไม่มี ไอ้พวกนี้หน้าไหว้หลังหลอกอยู่แล้วนะ แล้ว
ไปหลอกตัวเอง หลอกตัวเองได้อย่างไร ถ้าหลอกตัวเอง

๑ พรรษา เราประพฤติปฏิบัติมามันมีความดีมากน้อยขนาดไหน เวลาจะเข้าพรรษา เวลา
เข้าพรรษา เราชื่นชม เราชื่นชื่น เราส่งเสริมกัน มีผ้าอาบน้ำฝน มีเทียนพรรษา จุดเทียนไว้ให้พระ

ปฏิบัติ อู๋! ส่งเสริมกันเต็มที่เลย ออกพรรษาแล้ว ถ้ามีกฐิน เขากฐินเสร็จแล้ว พระจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามเลย ในพรรษาปฏิบัติได้ขนาดไหน ในพรรษาทำอะไรมา

เวลาสมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เวลาพระจะออกลาไปวิเวก วิเวกกลับมาแล้วต้องมารายงานเลยว่า “ไปเที่ยวที่ไหนมา จิตใจสงบขนาดไหน มันเป็นประโยชน์อะไรมากน้อยขนาดไหน” นี่หลักของศาสนา มันอยู่ที่นี้ไง ศาสนามันอยู่ที่หัวใจของสัตว์โลกนะ ความสุข ความทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย นี่หัวใจของศาสนา ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค นี่หัวใจของศาสนา ศาสนามันอยู่ที่นี้ เขาแสวงหากัน แสวงหาที่นี้ วัตถุประสงค์เป็นที่พักอาศัยของอารามิกชน คนที่ไม่มีบ้านไม่มีเรือนเขาเสียสละออกมาแล้วมาอยู่ที่อารามิกชน ไม่ใช่สร้างไว้ให้มันเป็นหอปราสาท ปราสาทเอาไว้ทำไม สิ่งที่เราอยู่โคนไม้มีความสุขขึ้นมา ความสุขอย่างนี้มันเกิดมาจากไหน เกิดมาจากการกระทำของเราไง ถ้าการกระทำของเรา ถ้าทำจริงทำจังขึ้นมาะ ที่ไหนมีการเกิด ที่นั่นมีการดับ มันมีสิ่งใดเกิดขึ้นมันต้องดับไป

สิ่งใดที่มีขึ้นแล้วมันต้องมีวันจบวันสิ้นไป แต่เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะของเราไม่จบไม่สิ้นไป พระโพธิสัตว์ๆ สร้างสมคุณงามความดี เกิดแต่ละภพแต่ละชาติสร้างแต่ความดีๆ ความดีอันนั้นมันพันธุกรรมของจิต มันตัดแต่ง มันแก้ไข มันตัดแปลง พอมันตัดแปลงขึ้นมา มันมีความสุขในใจของตน เห็นใหม่ เต็มยี่แป้วๆ เขาบอกเสวยทศชาติ ๑๐ ชาติ เป็นเต็มยี่แป้ว กษัตริย์ ไม่เชื่อ ไปจริงหรือ เอามัดตัดหู เอามัดตัดจมูก ตัดมัน คูชิ มันพูดใหม่ ไม่พูด ไม่พูดนะ เต็มยี่แป้วๆ นั้นนะขันติบารมี เวลาที่มีขันติธรรม ความอดทนไง ความอดทน นี่พระโพธิสัตว์นะ เรามาเห็นเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น เวลาที่จะมาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันทดสอบมา สิ่งที่เราสร้างสมมาๆ พระโพธิสัตว์สร้างสมมาขนาดไหน พอสร้างสมขนาดนั้น จิตมันถึงมีหลักมีเกณฑ์ของมันไง ถ้ามีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา สิ่งใดขึ้นมามันไม่หวั่นไหว

โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ที่ไหนมีลาภสักการะ ที่นั่นต้องเสื่อมเป็นธรรมดา ไม่มีหรอกที่มันอยู่คงที่ นี่ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ศึกษากับอาจารย์ดาบส อุทกดาบส อาจารย์ยกยอปอขึ้นเลย “มีความรู้เหมือนเรา” มีใครบ้างที่อาจารย์ยกย่องว่ามีความสามารถเท่าเราละ แล้วสอนลูกศิษย์ได้

เจ้าชายสิทธัตถะไม่สนใจนะ ไม่สนใจเพราะมันไม่จริง มันไม่จริง สมบัติ ๖ สมบัติ ๘ มันแค่หินทับหญ้า มันแค่ทำความสงบไว้เท่านั้น เวลามันสงบขึ้นมาก็มีความสุข เวลามันคลายออกมา มันละกิเลสตรงไหนออกไป

เจ้าชายสิทธัตถะเป็นลูกศิษย์นะ ไม่ฟังหรอก คำว่า “ไม่ฟัง” นี้มาจากไหนล่ะ มันก็มาจาก พระโพธิสัตว์นี่ไง ขันติบารมี ปัญญาบารมี ศีลบารมี ทานบารมี บารมี ๑๐ ทักษะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สร้างสมมาๆ เพราะสร้างสมมาอย่างนั้น พันธุกรรมของมันตัดแต่งมาแล้ว ใครจะมายกขบป้อนอย่างไรงี้ไม่สน แล้วไม่มีใครสามารถสอนได้ ถ้ามันสอนได้มันต้องเป็น ศาสตรา มันไม่มีใครสอนได้หรอกเพราะมันไม่มีใครรู้จริง ถ้ามันรู้จริง ทำไมต้องสร้างสมบุญญาธิการมาเป็นพระโพธิสัตว์ ทำไมสร้างสมบุญญาธิการมาขนาดนั้น

การสร้างสมบุญญาธิการของเขาเป็นอำนาจวาสนาของเขา เขาทำคุณงามความดีของเขา เรา สาธุ เราสาธุ เขาชวนขวยสร้างคุณงามความดีของเขา ความดีของเขาเป็นนามธรรมๆ เวลาที่เรา ทุกข์เรายากอยู่นี่มันทุกข์ยากที่ไหน มันทุกข์ยากในหัวใจเรานี่ไง คนเกิดมาเป็นสิ่งมีชีวิต สิ่งมีชีวิตต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้าคนมันฉลาด ปัจจัยเครื่องอาศัยก็แค่อาศัย เท่านั้นนะ คนเราเกิดมาเป็นญาติกันโดยธรรมนะ มีปากมีท้องเหมือนกัน ใครมี ๒ ปาก ใครมี ๕ ท้อง มี ๑ ปากกับ ๑ ท้องเท่านั้นนะ

แต่ถ้าจิตใจเขาเป็นธรรมๆ ขึ้นมา ๑ ปาก ๑ ท้องมันก็แค่อาศัย เราหาอยู่หากิน แล้วเวลามา บวชเป็นพระฉันมือเดียว อดอาหารด้วย เข่าอ่อนทำไม เข่าอ่อนไว้ไม่ให้ธาตุขันธ์มันทับจิตใจ ใจของเราที่มีสิ่งใดอุดมสมบูรณ์ไปทั้งหมด หัวใจเราร้อน แผลเผาหัวใจ หัวใจมีแต่ความทุกข์ความ ยาก เพราะอะไร เพราะจิตใจมันต่ำต้อย จิตใจต่ำต้อยมันไหลไปหาว่าวัตถุนั้นมันมีคุณค่าไ้ มัน ไปเห็นสิ่งที่ข้างนอกเป็นคุณค่าไ้ มันไม่เห็นคุณงามความดีในหัวใจมีคุณค่าไ้

ถ้าความดีในหัวใจมีคุณค่า คนจนผู้ยิ่งใหญ่ หลวงตามหาบัว มีบริวาร ๘ หาเงินค้าชาติเป็น หมื่นๆ ล้าน ทองคำ ๑๐ ตัน มีใครทำ นี่คนจนผู้ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ที่หัวใจนี้ไง เวลาท่านไปไหนท่าน เอาหัวใจของท่าน ท่านบอกเล่นนะ ถ้าท่านเป็นเศรษฐีนะ ท่านจะไม่กวนบ้านกวนเมือง จะไม่ เบียดเบียนใครเลย แต่นี่เพราะมีบริวาร ๘ เพราะมีบริวาร ๘ แต่หัวใจที่ยิ่งใหญ่นะ สิ่งนั้นเวลา เผลิดๆ ให้พวกเราทำบุญกุศล ทำบุญเพื่อช่วยเหลือเจือจานกัน คนทุกข์คนจนคนละบาทสอง บาท ท่านต้องการคนจนคนละห้าบาทสิบบาท ท่านไม่ต้องการให้พวกเศรษฐีเลย

แล้วเวลาท่านเผด็จฯ ท่านบอกเผด็จคนที่มันไม่ยอมให้ ไอ้คนที่มันเห็นแก่ตัว มันบอก
เลยนะ “ช่วยไม่ได้ เป็นหน้าที่ของรัฐบาล เป็นหน้าที่ของไอ้พวกทำธุรกิจที่มันทำลุ่มจม ไม่สนฯ”

แล้วเวลาประเทศชาติไม่มีมันสนไหม คนเราไฟไหม้บ้านนะ ไม่มีเรือนอยู่เลย มันจะไป
โทษใคร เวลาไหม้บ้านแล้วมันก็อยู่กลางแจ้งทุกคนนะ แต่ถ้าคนมีเงินที่มีอะไร มันก็ช่วยเหลือ
เจือจานกัน ท่านพูดอย่างนั้น เห็นไหม คนจนผู้ยิ่งใหญ่ หัวใจที่ยิ่งใหญ่ท่านเห็นคุณธรรมอันนั้น
ไง

ไอ้คนที่มันมีคบอด ท่านบอกท่านพูดถึงไอ้พวกนั้นนะ เวลาท่านบอกว่าให้เสียสละ ให้
เสียสละ ท่านพยายามชักนำ ชักนำไอ้พวกนั้นนะ ไอ้พวกมีคบอด ไอ้พวกมีคบอด ไอ้พวกที่เห็น
แก่ตัว ไอ้พวกที่เหยียบย่ำเขา ไอ้พวกที่ทำลายเขา

แต่ถ้าลูกศิษย์ลูกหาของท่าน ท่านบอกว่า แก้วแหวนเงินทองมันไม่ใช่น้ำใจทำ จะไปตักเอา
ที่ไหนก็ได้ เราต้องใช้สมอง เราต้องใช้ปัญญาของเรา แสงหาของเราเพื่อเป็นทรัพย์สมบัติของ
เรา ถ้าแสงหามาแล้ว จิตใจที่ยิ่งใหญ่ จิตใจที่เสียสละ เวลาพวกนี้ท่านบอกว่ารู้จักคิด เวลาให้
รู้จักคิด ของมันไม่ใช่ น้ำใจทำ จะไปตักเอาที่ไหนก็ได้ สิ่งที่เป็นเงินเป็นทอง เราแสวงหามาด้วย
น้ำพักน้ำแรงใจใหม่ มันเป็นสมบัติของเราใจใหม่ ก็ใช่ แต่ถ้าหัวใจเรายังยิ่งใหญ่ หัวใจเรายัง
อยากจะเสียสละ เราก็ออยากช่วยเหลือเจือจานคนอื่น ใจ ท่านบอกว่าพวกนี้จะทำสิ่งใดต้องคิด ต้อง
คิดเพราะอะไร เพราะท่านบอกว่าท่านมาทวนบ้านทวนเมือง มาทำให้ลูกศิษย์ลูกหาของเราขอบ
ซ้ำ โอ้อโฮ! เวลาท่านพูดนะ ลูกศิษย์ลูกหาของเราที่จิตใจเป็นธรรมมันขอบซ้ำ มันต้องแสวงหา มัน
ต้องทำเพื่อประโยชน์ มันจะหาคุณงามความดีของมันไป

แต่ไอ้พวกมีคบอดนั้นนะ มันเหยียบย่ำ มันดูถูก มันดูแคลน มันบอกพวกนั้นไอ้พวกโง่ มัน
เป็นคนทีฉลาด ท่านบอกว่าท่านพูดถึงไอ้พวกนั้น ไอ้พวกบ้าบอคอแตกนะ ว่ามันเห็นแก่ได้ๆ
บ้านเรือนของเอ็ง ที่ดินของเอ็งไม่ได้คิดที่บ้านเรือนคนอื่นเลยหรือ ที่ดินของเอ็ง เอ็งอยู่โดยโดด
เดี่ยวใจใหม่ ไม่มีที่ข้างเคียงที่ติดที่ดินเอ็งเลยหรือ นี่ก็เหมือนกัน ปัญหาสังคม ปัญหาของเรา
เรื่องของชาติมันไม่ใช่เรื่องของปัญหาสังคมหรือ มันไม่ใช่เรื่องส่วนรวมหรือ เอ็งจะอยู่โดดเดี่ยว
ของเอ็งคนเดียวใจใหม่ เวลาอยู่โดดเดี่ยวมันก็คิดของมันเองไป ทำของมันเองไป แล้วมันก็ไปเผา
ลนในหัวใจของมันไป เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมาใครจะไปช่วยเหลือเจือจานมันไป

แต่พวกเราผู้ที่จิตใจที่เป็นธรรมๆ เราหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเรา เราไม่ใช่คนโกงคนชื่อนะ ทริพย์สมบัติของเราบอกไม่เอาๆ ไม่ใช่ของเราๆ

ของเรา ของเรา แต่มีสติมีปัญหา จะสร้างคุณงามความดีของเรา ที่ไหนมีการเกิด ที่นั่นต้องมีการดับ วันเวลามันผ่านไปแล้ว ๑ พรรษามันก็ผ่านไปแล้ว ใครทำคุณงามความดีได้มากได้น้อย แค่ไหนก็เป็นของของเขา สมบัติของเรา ทริพย์ของเรา เราหามาแล้ว เราจะทำเพื่อประโยชน์ของเรา เราทำของเรา เราทำของเรา ทำของเรามันเป็นทิพย์สมบัติ ทิพย์สมบัติเพราะสิ่งใด เพราะเราเป็นผู้เสียสละใช่ไหม เราเป็นคนรู้ใช่ไหม ทิพย์สมบัติมันฝังไปกับใจดวงนั้น ใจดวงนั้นทำคุณงามความดีไปเกิดบนสวรรค์ เสวยทิพย์สมบัติๆ

ใครจะไปสวรรค์ สวรรค์ในอก นรกในใจ ถ้ามันเป็นสวรรค์ในอก จิตใจที่เบา จิตใจที่มีแต่คุณงามความดี มันจะลอยขึ้นสู่สวรรค์ มันจะมีทิพย์สมบัติของมัน จิตใจของคนที่ต่ำต้อย ใจพวกมืดบอด ใจที่มันเห็นแก่ตัวว่าของมันๆ มันสะสมไว้จนเป็นการถ่วงหัวใจของมัน หัวใจที่มันถ่วงหนัก หัวใจที่มันถ่วงด้วยบาปอกุศลนะ มันจะไปสวรรค์ได้ไหม มันถ่วงหนักมันก็ต้องตกนรกอเวจีทั้งนั้นนะ มันทำให้จิตใจมันถ่วงหนักลงไปข้างล่าง มันสะสมของมันว่าจะเป็นของมัน ก็เลยไม่ได้เป็นของมันเลย แล้วสะสมไว้จนมันทุกข์มันยากในหัวใจนั้นใจ

นี่ใจ ที่ทิพย์สมบัติๆ หัวใจที่เป็นทิพย์นี่ใจ หัวใจที่เป็นธรรมๆ เป็นธรรมมันเป็นอย่างนั้นใจ มันเห็นของมัน เราทำอะไรมา ตั้งแต่เกิดมา ใครทำอะไรใครก็รู้ทุกคนแหละ เราทำของเรามาทั้งนั้นนะ กรรมคือการกระทำ ทำดีทำชั่วมา เพราะทำคุณงามความดีมาจิตใจมันถึงสูงส่งมาได้ จิตใจมันถึงเป็นคุณธรรมได้ ถ้าเป็นคุณธรรมได้ คุณดี เจ้าชายสิทธัตถะ อาฬารดาบส อุทกดาบสชั้นขมขนาดไหน ไม่เอาๆ จะเอาความจริงๆ

เวลาความจริง เจ้าชายสิทธัตถะก็ต้องไปศึกษาเองค้นคว้าเอง พอค้นคว้า บุปผะนิวาสนุสติญาณ จตุปปาตญาณ อาสวัภยญาณ เวลาวิชา ๓ ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยวิมุตติสุข พญามารหาจิตดวงนั้นไม่เจอใจ

ใจของเราไม่ต้องไปให้พญามารหาหรือ วิ่งไปหามันเองใจ แเบให้มันเลย ไปหามารเลย แต่หัวใจที่มันมีคุณค่านะ มารหาไม่เจอ มารค้นไม่เจอ วิมุตติสุขๆ มันอยู่ที่ไหนละ มันอยู่ที่หัวใจที่มีบอดนี้ มันอยู่ที่หัวใจของเราที่แหละ หัวใจเราที่มันต่ำต้อย ต่ำต้อยขนาดไหน แต่เรามีอำนาจ

วาสนาบาบารมีนะ มีอำนาจวาสนาบาบารมีเพราะเรามีสติปัญญา เราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าเราไม่มีสติปัญญาสามารถพิสูจน์ได้ว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์มีคุณค่าขนาด ไหน เราก็เชื่อพ่อแม่ปู่ย่าตายายของเรา พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเราก็นับถือพระพุทธศาสนา คนโบราณเขามีสติปัญญาของเขา เขาถึงเลือกนับถือพระพุทธศาสนา

เรามีสติปัญญาของเราแล้วถ้าเราชวนขายของเราได้ เราทำของเราได้ มีศรัทธามี ความเชื่อ คฤติ คุวัตนธรรมประเพณีของเรา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา มีคนไปวัดไปวามีแต่ ความรื่นเริง มีแต่ความสุข มีแต่ความดีงามทั้งนั้นนะ ความดีงามระดับของท่าน เราทำท่านๆ กัน เราเสียสละกันเพื่อประโยชน์กับเราไง แล้วถ้ามีใครสติปัญญา ถือศีล ศีลคือความปกติของใจ ถ้า ความปกติของใจ เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจะ ห้องพระใครห้องพระมัน บ้านใครบ้านมัน โคน ต้นไม้ใคร โคนต้นไม้มัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้ที่โคนต้นโพธิ์

นี่ก็เหมือนกัน เวลาจะตรัสรู้ ตรัสรู้ขึ้นมาในหัวใจของเราไง เวลาทำความสงบของใจเข้ามา สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แต่เราจะหาความสุขจากข้างนอกกันไง ถ้าเราหาความสุขจากภายใน ที่ไหนมีการเกิด ที่นั่นมีการดับ ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด สักวันหนึ่งเราต้องตายไป แน่นอน ความที่จะตายไป เราจะมีทรัพย์สมบัติสิ่งใดเป็นทรัพย์สมบัติของเราไป ของที่หาไว้เป็น ของประจำโลก เรามีสติปัญญาขึ้นมา เราเสียสละ เราทำเพื่อประโยชน์กับเรา มันจะเป็นทิพย์ สมบัติๆ เห็นไหม สิ่งที่เสียสละไปแล้วเป็นวัตถุ แต่สิ่งที่เจตนา สิ่งที่มีมันฝังอยู่กับใจ ใจกระทำ อัน นั้นมันจะติดตัวเราไป เวลาตายไปแล้วไม่ต้องให้ใครอุทิศส่วนกุศลให้ เราเอาของเราไปเองไง เอาของเราไปเองคือเราจำได้เอง เรารู้เอง เราเห็นเอง เราเอาสมบัติของเราไปเอง ไอ้คนที่มันจะ อุทิศส่วนกุศลมา ไม่เอาๆ เอ็งเก็บไว้ เอ็งเก็บไว้เลย เก็บไว้หาอยู่หากินของเอ็งไป ของข้าพเจ้าแล้ว ของข้าพเจ้าของข้า

นี่ก็เหมือนกัน เวลาหลวงตาท่านพูดของท่าน เวลางานศพของท่านห้ามสวดกุศลา ฆมา อกุศลา ฆมาฯ เพราะท่านทำพ้อแล้ว เอ็งไม่ต้องมาสวดให้ข้าพเจ้า เอ็งไม่ต้องมาเตือนสติข้า เอ็งไม่ต้องมาคอยจี้คอยไซ้ ข้ารู้ของข้าเอง ข้าทำของข้าเอง ข้ามีความสุข นี่ถ้ามันเป็นจริงมันเป็นจริง กลางหัวใจอย่างนี้ แล้วถ้าเป็นจริงกลางหัวใจอย่างนี้ ใครบ้างที่จะมาตีหมาดำให้มันล้มเหลวได้ ทรัพย์สมบัติของเรา มารก็หาไม่เจอ ใครก็ค้นหาไม่ได้ ใครก็มาช่วงชิงไม่ได้ มันของของเรา บัจจัตถัง สันทิฎฐิโกกลางหัวใจดวงนี้ เอวัง